

Vaše magnificence pane rektore, spectabiles, honorabiles, cives academici, vzácní a milí hosté, dámy a pánové.

V tomto roce se mi dostalo té cti být zvolen a jmenován děkanem Fakulty filozofické Univerzity Pardubice. Chtěl bych proto v první řadě poděkovat všem, kdo se o to zasloužili. První dík patří kolegům z ústavu historických věd, kteří mne již delší dobu povzbuzovali, ať převezmu svůj díl zodpovědnosti za naši fakultu, další pak ostatním kolegům, zaměstnancům i mnoha studentům fakulty, protože se k této aktivitě přidali. Zejména podpora ze strany zástupců ostatních kateder i studentů byla klíčová v mém rozhodnutí kandidaturu přijmout. Třetí dík náleží mé ženě, která mi tento nápad nerozmluvila a rozhodla se vzít na sebe břemeno toho, mít doma děkana. Poděkovat bych však chtěl i důstojnému protikandidátovi dr. Adamu Horálkovi, jenž výraznou měrou přispěl ke kvalitě předvolebního klání a diskusí. Konečně pak děkuji akademickému senátu, jenž ve mně vložil důvěru, a panu rektorovi, že respektoval jeho rozhodnutí.

Do funkce děkana jsem se dostal poté, co jsem na pardubické univerzitě strávil 19 akademických let. Shodou okolností a díky významnému přičinění profesorky a emeritní děkanky Mileny Lenderové jsem do Pardubic přišel právě v roce, kdy zde byla založena Fakulta humanitních studií, jež se stala čtvrtou fakultou naší univerzity. Byl jsem tedy svědkem zrodu, rozvoje i proměn fakulty, kterou jsme v roce 2006 přejmenovali na fakultu filozofickou. Zažil jsem pochybnosti kolegů z oboru divících se v prvních letech, kde že to vlastně působím. Ptávali se mne: V Pardubicích je nějaká historie? Vy tam máte humanitní fakultu? Díky nezměrnému úsilí generace zakladatelů a za pomoci nás, jejich mladších následovníků, se záhy ukázalo, že s námi budou muset ostatní počítat. Nejsme sice fakulta s dlouhou tradicí a neležíme v hlavním ani jiném velkém městě, přesto se máme čím pochlubit. Přišlo k nám velké množství studentů (zájem kulminoval kolem roku 2009, kdy jsme měli skoro 1900 studentů!), získali jsme potřebné akreditace a rozšiřovali tak nabídku oborů. Také jsme uspěli v soutěžích o vědecké projekty, pořádali jsme domácí i mezinárodní konference, založili jsme oborové časopisy a rozrostli se na dnešních osm pracovišť a jedno výzkumné centrum.

Fakulta filozofická, to dnes znamená přes tisíc studentů, sto akademických pracovníků a jedna institucionální akreditace (mám na mysli historii). Na třech z osmi kateder máme doktorská studia a čerstvě se můžeme pochlubit ziskem třech projektů Grantové agentury

České republiky. Z hlediska objemu a kvality základního vědeckého výzkumu jsme momentálně na druhém místě na naší univerzitě a disponujeme špičkovým mezinárodním pracovištěm, Centrem pro etiku, jehož příkladu v oblasti internacionalizace začíná následovat ústav historických věd. Dnes je tedy na co navazovat, protože Gründerská léta máme úspěšně za sebou. Naše fakulta, pokud ji přirovnáme k člověku, dospěla. V takové kondici a stavu fakultu přebírám já jako její v pořadí čtvrtý děkan a v budoucnosti je zatím skryto, zda-li na odkaz svých předchůdců důstojně naváží. Rád bych je nyní připomněl jmenovitě: Byli jimi prof. Milena Lenderová, prof. Petr Vorel a prof. Karel Rýdl. Každý z nich je výrazně a nesmazatelně zapsán do fakultních analů a každému patří veliký dík.

Na tomto místě mi dovoluji malou paralelu. Děkan, to je vlastně elita národa akademických pracovníků, šlechta ducha a připomínají mi jeden významný objekt mého výzkumu, totiž šlechtu, dlouhá léta elitu společnosti. U šlechty se v průběhu dějin vyvinulo specifické nadgenerační myšlení, takže urození chápali své působení na tomto světě vždy v kontextu činů svých předků a také s ohledem na postavení a aktivity svých následovníků. Chtěli minimálně zopakovat zásluhy předchůdců a ideálně rozšířit věhlas svého rodu tak, aby se před svými potomky nemuseli stydět. Byli velmi zodpovědní a nechtěli myslet jen na sebe, protože měli vyšší poslání, a tím bylo trvání a prospívání jejich rodu. Pro mne je takovou maximou funkce děkana. Milena I. Zakladatelka vytvořila z jednoho vysokoškolského ústavu fakultu, přivedla do Pardubic více humanitních vědců a dala fakultě první obsah. Petr I. Rozmnožovatel dotvořil profil fakulty do dnešní podoby, začal systematicky podporovat vědecky aktivní pracovníky a pomohl posunout fakultu na druhé místo v zisku vědeckých peněz. Karel I. Učitel svým milým a vstřícným přístupem kultivoval komunikaci na fakultě a pomohl šířit její dobré jméno například jako klíčová tvář doplňujícího pedagogického studia. Je věru na co navazovat a budu se ze všech sil snažit, abych si i já od nějakého mého následovníka v budoucnu vysloužil aspoň jeden pochvalný epiteton.

Čelíme dnes mnoha výzvám: všude se skloňují slova kvalita, internacionalizace, spolupráce, vědecké týmy, open science, doktorandi, HR award, zvyšování kompetencí pedagogických pracovníků, modernizace vzdělávání apod. Nabíhá nová metodika hodnocení vědy M17+, vytváří se Strategie vzdělávací politiky České republiky 2030+, připravuje se nový Operační program Jan Amos Komenský. Do toho se musíme vyrovnat s faktem, že na vysoké školy právě směřují nejslabší populační ročníky a kvalitně připraveného středoškoláka abychom pohledali. Čeká nás tedy velmi nelehká doba. Mým cílem je provést fakultu těmito

turbulencemi bez ztráty akreditací, připravit ji na hladké přijetí novinek, podpořit nadprůměrné vědce i učitele, pomoci vytvořit kvalitní vědecké týmy, zviditelnit fakultu více na veřejnosti (protože se máme čím chlubit) a pokusit se získat aspoň o něco více kvalitních studentů.

Velkou nadějí je pro mne akademická obec naší fakulty, která má podle mého velký potenciál k dalšímu rozvoji. Už víme, že jsme schopni dosahovat skvělých výsledků na poli základní vědy a zcela jistě máme na to získat mezinárodní projekty. Nově se pokoušíme uspět v projektech aplikované vědy – například se připravuje projekt ve spolupráci s Pardubickým krajem a budeme mít specializovanou památkářskou laboratoř. Nejsme sice pedagogická fakulta, ale přesto vstupujeme do výchovy učitelů a více než kdy jindy spolupracujeme se základními a středními školami. Na příští rok připravujeme společně s Pardubickým krajem první ročník dějepisné soutěže pro studenty středních škol. Hodláme také daleko více využít spolupráci s institucemi a firmami v našem regionu, vždyť jsme jediná vysoká škola na území našeho kraje. Věřím, že se do těchto aktivit zapojí celá naše fakulta a že nás vedení univerzity dostatečně podpoří. Vivat, crescat et floreat Facultas philosophica!

Děkuji za pozornost.

Jiří Kubeš